

Sygnatura akt: V GC 2600/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kalisz, dnia 16.05.2019 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Roliński

Protokolant: Justyna Porada

po rozpoznaniu w dniu 07.05.2019 r. w Kaliszu

na rozprawie sprawy

z powództwa: (...) Sp. z o. o. z/s w O. W..

przeciwko: D. G.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego **D. G.** na rzecz powoda **(...) Sp. z o. o. z/s w O. W..** kwotę 3 630,06 zł (trzy tysiące sześćset trzydzieści złotych 06/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 3 461,00 zł od dnia 05.07.2017r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 272,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1 142,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC 2600/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 04 października 2017r. pełnomocnik powódki (...) sp. z o.o. z/s w O. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. G. kwoty 3.630,06 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 3.461 zł. od dnia 05 lipca 2017r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych a także kwoty 17 zł. z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki podniósł, że powódka nabyła od firmy (...) w następstwie przelewu wierzytelności, wierzytelności wobec pozwanego wynikającą z tytułu nieuiszczonej kwoty, której dotyczy pozew, a która wynika z niezapłaconej faktury za usługi. O fakcie zawarcia umowy o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń pozwany został zawiadomiony. Powódka po nabyciu wierzytelności przesłała pozwanemu wezwanie do zapłaty kwoty, której pozew dotyczy. Pozwany nie zapłacił dochodzonej pozewem kwoty. Na kwotę wierzytelności oprócz należności głównej w kwocie 3.461 zł. wynikającej z faktury składa się także kwota 169,06 zł. wynikająca z art. 10 ustawy z dnia 08.03.2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

(pozew k. 2-3 akt)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 17 października 2017r. Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy, w sprawie o sygn. akt V GNc 4267/17, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, który został wniesiony w ustawowym terminie pozwany podniósł zarzut sprzeczności z umową określenia wartości usługi, nieprawidłowego wykonania świadczenia wzajemnego, zawyżenia wartości usługi i brak wymagalności roszczenia. Ponadto pozwany wniósł o zwrot kosztów procesu w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, iż zamówił u cedenta usługę piaskowania i malowania gruszki. Nie zgadza się jednak ze sposobem wyliczenia wartości usługi jak również kwestionuje jakość wykonanej usługi. Podniósł, iż zwrócił fakturę cedentowi wskazując, iż wyliczenie wynagrodzenia za wykonana usługę winno odbyć się w oparciu o liczbę m² piaskowanej i malowanej powierzchni, a nie liczbę roboczogodzin. Ponadto podał, iż zgłosił reklamację wykonanej usługi bowiem została wykonana niezgodnie z umowa (jakość piaskowania i malowania). Poza tym pozwany wskazał, iż roszczenie powoda jest przedwczesne bowiem zapłata należności za usługę miała nastąpić w terminie 7 dni od dnia wystawienia prawidłowej faktury.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 32-34 akt)

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty pełnomocnik powódki podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w pozwie, wskazując ponadto, że kwestionuje w całości prywatne opinie przedłożone przez pozwanego, stanowczo zaprzecza, jakoby pozwany umówił się z cedentem na sposób rozliczenia wskazany przez pozwanego jak również kwestionuje, aby prace wykonane przez cedenta były dotknięte wadami.

(odpowiedź na sprzeciw k. 105-106 akt)

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Powódka (...) sp. z o.o. z/s w O. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

(dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców k. 18-21

akt)

W ramach ustnej umowy cedent P. J. wykonał na rzecz pozwanego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej usługę polegającą na wykonaniu piaskowania dwóch maszyn budowlanych i ich zabezpieczenia antykorozyjnego. Strony umowy uzgodniły wynagrodzenie w formie roboczogodziny ponieważ policzenie w metrach kwadratowych było niemożliwe, przy tego rodzaju sprzęcie. 1 roboczogodzina miała wynosić 150 zł. Na materiały cedent wydał około 600 zł. były to rozpuszczalniki, farby, piasek do piaskowania. Cedent dokonywał naprawy przez dwa dni. Cedent wykonał zleconą pracę w całości i prawidłowo. Nie sporządzono protokołu odbioru prac. Pozwany odebrał prace. Nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń. Dopiero po odebraniu faktury pozwany zaczął zgłaszać zastrzeżenia. Cedent nie wypiąskował i nie pomalował tylko tych elementów, które w uzgodnieniu z pozwanym miały być zdemontowane podczas dalszych prac. Korozja, która pojawiła się w niektórych miejscach nie była zawiniona przez cedenta, ponieważ miały być prowadzone dalsze prace zabezpieczające przez pozwanego tymczasem pozwany pozostawił sprzęt „pod chmurka” nie przeprowadził dalszych prac zabezpieczających. Pozwany deklarował, że zapłaci za wykonaną pracę.

(dowód: wydruk z CEIDG k. 23-24 akt;

faktura k. 12 akt;

zeznania świadka P. J. e-protokół z dnia 07.05.2019r. 00:03:12 min)

W dniu 27 czerwca 2017r. cedent wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.461 zł. z terminem płatności na dzień 04.07.2017r. z tytułu piaskowania gruszki do betonu w ilości 7 godzin, piaskowania fadromy w ilości 4 godzin, malowania podkładem w ilości 7 godzin wraz z materiałem 1 szt. oraz usługą transportową. Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie uregulował należności wobec cedenta.

(dowód: faktura VAT k. 12 akt;

zeznania świadka P. J. e-protokół z dnia 07.05.2019r. 00:03:12 min)

W dniu 07 lipca 2017r. pozwany poinformował cedenta, iż odsyła fakturę z uwagi na jej nieprawidłowe wystawienie bowiem zgodnie z umowa usługa miała być liczona w m². Ponadto poinformował go, iż reklamuje jakość usługi piaskowania i malowania podkładem.

(dowód: pismo k. 36 akt;

potwierdzenie nadania k. 37 akt)

W dniu 07 sierpnia 2017r. powódka (...) Sp. z o.o. z/s w O. zawarła z P. J. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń. Przedmiotem umowy było określenie zasad powierniczego przelewu (cesji) wierzytelności tj. przeniesienie przez powierzającego na rzecz przejmującego wymagalnej wierzytelności przysługującej powierzającemu wobec pozwanego w celu ich wyegzekwowania od dłużnika na zasadach określonych w umowie. Stosownie do w/w umowy powierzający oświadczył, że przysługuje mu względem dłużnika D. G. bezsporna i wymagalna wierzytelność na kwotę 3.461 zł.

(dowód: umowa o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń k. 4-7 akt;

załącznik nr 1 k. 8 akt;

oświadczenie k. 13 akt)

Powódka zawiadomiła pozwanego o przelewie wierzytelności i jednocześnie wezwała go do zapłaty kwoty 3.502,82 zł., na którą składała się kwota należności głównej oraz odsetki.

(dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 14 akt;

wezwanie do zapłaty k. 10 akt;

potwierdzenie nadania k. 11,15 akt)

Kurs waluty euro w dniu 30 czerwca 2017r. wynosił 4,2265 zł.

(dowód: Tabela nr (...) k. 19 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała. Ponadto sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zeznania świadka P. J. bowiem w sposób logiczny, spójny i rzeczowy uzupełniły materiał dowodowy oparty na dokumentach.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o jego przesłuchanie w charakterze strony z uwagi na to, że pomimo dwukrotnego wezwania do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania w charakterze strony oraz prawidłowego wezwania na rozprawę nie stawiał się na rozprawę bez usprawiedliwienia.

Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd pominął przedłożoną przez niego opinię, opracowaną na jego zlecenie, gdyż zgodnie z obowiązującym orzecznictwem stanowi ona jedynie umotywowane stanowisko strony (tak wyrok SN z dnia 09.05.2007r., II CSK 77/07, Legalis, wyrok SA w Warszawie z dnia 27.09.2011r., I ACa 133/11, Legalis).

Sąd zważył co następuje:

Na gruncie przedmiotowej sprawy bezspornym jest, że cedent spornej wierzytelności zawarł z pozwanym ustną umowę o usługę polegającą na wykonaniu piaskowania dwóch maszyn budowlanych i ich zabezpieczenia antykorozyjnego. Zatem strony tej umowy w ramach przewidzianej w art. 353¹k.c. zasady swobody umów zawarły umowę nienazwaną, w ramach której cedent zobowiązał się do wykonania w/w usług, natomiast pozwany zobowiązał się do zapłaty umówionego wynagrodzenia. Ponieważ celem zawartej pomiędzy stronami umowy było osiągnięcie uzgodnionego przez strony rezultatu, to umowa ta ma charakter umowy o dzieło, a więc należy do niej odpowiednio stosować przepisy dotyczące umowy o dzieło.

Stosownie do art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należy uznać, iż cedent wykonał zleconą mu usługę, natomiast pozwany nie wykonał ciążącego na nim obowiązku bowiem nie wypłacił cedentowi umówionego wynagrodzenia.

W myśl art. 642§1 k.c. w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła. Ponieważ cedent wykonał zlecone mu dzieło, a pozwany je odebrał, to po stronie pozwanego powstał obowiązek zapłaty wynagrodzenia z chwilą spełnienia tego świadczenia.

Odnosząc się do podniesionych przez pozwanego zarzutów w postaci sprzeczności z umową określenia wartości usługi, nieprawidłowego wykonania świadczenia wzajemnego, zawyżenia wartości usługi i brak wymagalności roszczenia wskazać należy, iż w świetle okoliczności mniejszej sprawy nie zasługują na uwzględnienie. Przede wszystkim należy mieć na uwadze, iż skoro strony łączyła ustna umowa o wykonanie usług to w sytuacji, gdy twierdzenia powoda w przedmiocie zakresu usługi, określenia i wartości usługi, prawidłowego wykonania usługi i wymagalności roszczenia zostały wykazane zeznaniami świadka, obowiązek wykazania, iż to twierdzenia pozwanego są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy spoczywał na nim. W tym miejscu należy wskazać, iż dowodem w sprawie nie mogą być twierdzenia pozwanego wskazane w sprzeczności od nakazu zapłaty jak również takim dowodem nie jest prywatna opinia sporządzona na zlecenie pozwanego o czym już była mowa wyżej.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Wskazywane przepisy rysują zatem reguły dotyczące dochodzenia i dowodzenia roszczeń. Z przepisu art. 6 k.c. wynika ogólna reguła, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Tzw. fakty negatywne mogą być dowodzone za pomocą dowodów przeciwnych, których istnienie wyłącza twierdzoną okoliczność negatywną. W związku z tym w doktrynie przyjmuje się następujące reguły odnoszące się do rozkładu ciężaru dowodu: a) faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe) powinien w zasadzie dowieść powód ; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na zarzuty pozwanego; pozwany dowodzi fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda; b) faktów tamujących oraz niweczających powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady - pozwany (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2003 r., II CKN 1409/00, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 113; wyrok SN z 2004.10.13 III CK 41/04 LEX nr 182092). Art. 6 k.c. określa więc reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art.

227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.10.2000 r. II UKN 33/00 OSNP 2002/10/251; wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76 wraz z glosa aprobusującą A. Zielińskiego, Palestra 1998/1-2/204, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r., sygn. akt I ACa 1457/03, OSA 2005/3/12).

Pozwany nie sprostął przedmiotowemu obowiązkowi. W tym miejscu należy wskazać, iż pozwany miał sposobność wykazania podnoszonych twierdzeń bowiem był dwukrotnie wezwany do osobistego stawienia pod rygorem pominięcia dowodu z jego zeznań w charakterze strony. Pozwany nie stawiał się na żaden z wyznaczonych terminów rozprawy bez usprawiedliwienia. Na marginesie należy także zaznaczyć, iż jakkolwiek pozwany w piśmie skierowanym do cedenta k. 36 akt twierdził, iż ma świadków na okoliczność poczynionych uzgodnień w zakresie rozliczenia usługi, to jednakże nie tylko nie wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków celem wykazania podnoszonych okoliczności, ale nawet nie podał imion i nazwisk tychże świadków. Ponadto pozwany posiadał wiedzę z treści pozwu, iż powód wnosi o przesłuchanie w charakterze świadka cedenta celem wykazania podnoszonych w pozwie okoliczności, a pomimo tego pozwany nie stawiał się na termin rozprawy celem wysłuchania zeznań świadka oraz zadania mu pytań celem zweryfikowania jego prawdomówności.

Z kolei o bezzasadności podnoszonego przez pozwanego zarzutu przedwczesności powództwa świadczy okoliczność, iż z przedłożonej przez powoda w toku procesu faktury VAT jednoznacznie wynika, iż termin zapłaty należności minął w dniu 04 lipca 2017r. Tym samym należności ta jest wymagalna, zaś powód może skutecznie dochodzić jej zasądzenia na drodze postępowania sądowego. Pozwany nie wykazał, aby strony umowy uzgodniły inny termin wymagalności przedmiotowej należności.

Reasumując skoro umowa łącząca pozwanego z cedentem miała formę ustną to bierność pozwanego związana z brakiem wykazania podnoszonych twierdzeń skutkuje negatywnymi konsekwencjami dla pozwanego w postaci uznania za prawdziwe twierdzeń cedenta w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

W związku z powyższym Sąd uznał w/w twierdzenia pozwanego za bezzasadne i stanowiące de facto efekt przyjętej przez niego linii obrony.

Stosownie do art. 509 k. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Powódka skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność w związku z czym posiada legitymację czynną do domagania się zasądzenia na jej rzecz kwoty wynikającej z treści pozwu wraz z odsetkami.

Zatem skoro powódka wykazała, iż przysługuje jej od pozwanego roszczenie pieniężne w wysokości wskazanej w treści pozwu to przedmiotowe powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd uwzględnił roszczenie powódki w zakresie kwoty 169,06 zł dochodzonej z tytułu zryczałtowanej rekompensaty za koszty odzyskania należności, gdyż znajduje ono uzasadnienie na gruncie przepisów ustawy z dnia 08 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (t.j. Dz.U.2016.684). Otóż stosownie do art. 10 ustęp 1 tej ustawy wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Ponadto co warte podkreślenia przedmiotowa rekompensata przysługuje powódce bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r. w sprawie III CZP 94/15 Biul.SN 2015/12/11).

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak w pkt. 1 sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych . (Dz.U.2013.403 z późn. zm.) w zw. z art. 476 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. Stosownie do w/w przepisu, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powołany przepis ustanawia dwie zasady rozstrzygnięcia o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę orzekania o zwrocie kosztów niezbędnych i celowych. Przepisy art. 98 § 2 i 3 k.p.c. statuuja niezbędne koszty procesu, i tak stosownie do § 3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa w sądzie. Jednakże pełnomocnikiem strony powodowej był radca prawny, zatem zastosowanie obok art. 98 k.p.c. znajduje art. 99 k.p.c., zgodnie z którym stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zawraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. Kosztami postępowania sąd obciążył pozwanego wobec uwzględnienia powództwa i zasądził ich zwrot od pozwanego na rzecz powódki w całości. Koszty postępowania po stronie powodowej w niniejszej sprawie stanowiły opłata sądowa od pozwu w kwocie 100 zł., opłata skarbową od pełnomocnictwa radcy prawnego reprezentującego powódkę w kwocie 17 zł., wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 900 zł. ustalone w oparciu o § 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).